

Ta žvaigždie. Tèn tuolèi, tuolèi...

Ta muoterėškė atėjė šalta žėimuos pavakarė, kumet Stepuons Mėckus mėslėjė, kad daugiau lonkītuoju nebėbus ir ons kuo ramiausė galies kolnioutė nomėi ėr pailsietė. Karta, per mienesi anam tekdava siedietė savivaldībė (bova atsakings ož rīšius so vėsuomenė), kartās reikiedava net kelės adīnas ėšklausītė ėvairius skundus, po tuo pažadietė tėms, katrėi dar tėkas, kad anū nelaimė, pakliovusi į laikraštė poslapius, sukels ont kuoju skaitītuoju, vėršininkā priims atėtinkamus sprėndėmus, ėr tėi sprėndėmā bus ėvīkdītė, ėr nelaimė, jeigo nepavėrs i laimė, tad bikuokio atvejo, būs sutinkama lėngvīau. Ėr nuors kabinetė bova tėp šelta, kad Stepuons siediejė be švarka, muoterėškė nenusimovė sava ruožėnės spalvuos keporėlės, nenusivėlka sena apnešiuota palita. Ana nuoriejė, kad pašalinis žmuogos nepamatīto anuos be palita, kad nėnužvelgto anuos nelaimės vėsuo anuos nuogībė.

Muoterėškė ėš karta pasakė kāp anou vadėn, kor ana gīven. Ana tor vīra ėr sūno. Anuos vīra ėr sūnaus vardā vėinuodė – Apuolinarā. Abodo anuos vīrā siaubingā tīčiuojės ėš anuos, tėkriausė, turies ožbaigtė sava nenormali gīvenėma bepruotnamie, tuodiel kuo ana bepaklausto, abodo atsakė vėinās ėr tās patės žuodės. Kumet Stepuons paklausė, kas tėi per žuodė, ana keistā ištėsdama žuodžius, veiziedama anam i akis, kad matīto, kuoki ispūdī padarė tėi žuodė, ištarė:

– Ta žvaigždie. Tèn tuolèi, tuolèi...

Stepuons negaliejė atlaikītė tuos muotrėškas idiemaus žvilgsnė, dėl tuo ons nukreipė žvilgsni i longa, laukdams, kou ana da papasakuos. Dongos bova apraukts debesū, nė vėinuos žvaigždies tèn negaliejė pamatītė, ėr kol ana tīliejė, Stepuons, isėvaizdava sau kuokė dėdelė tuolėma ėr dėdelė rīški žvaigždie, katrou sekont, gali eitė per užšālosės opės, per pelkės ėr jūras, per nesibaigontius mėškus, kumet pagaliau prieisi pri pavasarė, kor jau nebier snėiga, šaltė, kor vėskas žalė, gražė ėr gīvā.

Kumet Stepuons isėklausė i tuos vargšės susijaudinusi balsa, ta mērksinti vaizduotie žvaigždie užgėsa, ana tapa tuoki tuolėma, kad Stepuons nė mintie negaliejė anuos atskėrtė nu kėtū.

Užtat vės geriau ėr geriau isivaizdava tieva ėr sūno. Jaunuoji atžala svėks ir normalos jauns žmuogos, bet draugā ėr bendraklasė laikė anou perdaug ruomantėško. Jeigu anam būn kuokėi nuors nemaluonomā, arba jeigu uždoud kuoki nuors perdaug sudietinga klausėma, ons suprontamā linkčiuo galva, nutaisa rimta veida išraiška ėr atsaka, veiziedams i padongės arba i lobas.

– Ta žvaigždie. Tèn tuolèi, tuolèi...

Dūšės gėlumuo ons patenkints, kad vėsė anou laika romantėko, dėltuo, kad nier kam išsėpasakuotė, kāp ons sarmatėjės savės ėr sava tievū. Ėr kāp anam nesisarmatītė, jeigo vėsė tor

gražiū, madingu drabužiu, magnetuofuonu, tik ons netor. Ons netor importėniu sportbatiu ėr dieltuo nein i diskotekas. Daugoma vaikėnu tor panelės, tik ons netor draugės. Ėr kas gal veizietė i tuoki, katras netor nieka vertinga, ėr tik sugeb kvailā šįpsuotėis ėr kartuotė vėina ėr tou patė frazė:

– Ta žvaigždie. Tėn tuolėi, tuolėi...

Žemėnontis dalīks atsitėka po pamuokū, kumet Apuolinars sīkio su kėtās muokėnės išėjė iš muokīklas. Pu pamuokū silpnėsiu muokiniū, kāp vėsumet, laukė vaikėnā ėr atiminiėjė iš muokiniū pinigūs. Nier pinigū – atims sportbatius ar elektruoninius laikruodius. Vėsė turiejė kažkou atidoutė „prievartauuojems“, tiktā Apuolinars netoriejė nieka. Ons gerā žėnuojė, kad pas tus niekadiejus ėš pradžiū nieka nebova. Ėr ons nuoriejė pri anū pritaptė, bet nesugėbiejė, nes nieka neturieje ėr kāp vėsumet kvailā atsakė:

– Ta žvaigždie. Tėn tuolėi – už kou gava kastetu per galva ir nukieblėna nomėi, spjaudīdams kraujės.

Ons laukė tuos mėnotės, kumet taps stėprio, kāp tėi plačiapetė vīrokā, ėr tada ons surinks tuokė gropė, kuri kuovuos prieš „prievartauuojus“. Tumet ons galies ramė sāžėnė eitė i diskuotėkas, ėr patės gražiausės panelės veiziesės i anou su pasididžiavėmo net tomet, komet ons ištars:

– Ta žvaigždie. Tėn tuolėi, tuolėi...

Sugrīžės nomėi, Apuolinars nieka napasakuojė. Ons jau prisiklausė, kāp muotina keik tieva už tou, kad ons kāp vīrs negal uždėrbtė tėik, kad anā nebūto sarmata už vīra ėr sūno.

Tievs po tuokiū kasdieniu barniu tik gailė šįpsuodavuos, pamerkdava sūnou ėr išdėdė sakīdava:

– Ta žvaigždie. Tė tuolėi, tuolėi...

Žmuona, tuos žuodžius ėšgėrdusi, trėnk dava dorimis tėp, kad vėrš duru trūkiniedavė tinkā. Sūnos stėbiedavuos, kāp anū truobuos vėsas sėinas svėkas. Tou buta anėi gava ėr paskutini karta atremontava dar tumet, ka tievs dėrba puolicijuo ėr tėkiejuos aukštesniu pareigū. Bet tėp išėjė, kad prieš gaunont paaukštėnėma tarnībuo, tievs aptėka jaunima gaujuos pīdsakus, korėi užsiminiedava nelegalio biznio. Tieva gana delikatė perspiejė, tėp sakont davė soprastė, kad vaikiezus rėk tik pagouzdintė, anėi pasitaisīs, dėltuo kad ėr itakingu žmuoniū atžalas. Tievs, nenuoriedams negarbingo kelio ožsėdėrbtė paaukštėnėma tarnībuo, atsakė griežtā ėr tėisė. Ons pats tor sūno, ėr anuo sūnos dėdėlė sarmatīsės, jeigo anuo tievs pasoks negarbingo kelio.. Greitā tievou pareiškė, kad juokė paaukštėnėma tarnībuo nebūs, jeigo ons perdous bīla i prokuratūra. I tuoki grasėnėma tievs dar

rūžtingiau atsakė, kad sava sūno ons laika švītėntė tuolėi žvaigždė, ər tuos žvaigždies prarastė ons nenuor. Išeidams iš puolicėjės ons vėsū nuostabā pasakė:

– Ta žvaigždie. Tėn tuolėi, tuolėi...

Dėl tū žuodiu ons ėlgā ėiškuojė darba, pakol neisidarbėna sanitaro lėguoninie. Daugelis mėslėjė, kad tuokė mėnka apmuokama atlīgėnėma bus mažā, ər ons „ateis i pruota“.

Sūnos auga vės didīn ər didīn, muoksla reikalava daug išlaidu, bet tievs dərba sanitaro sukondės dontis. Vėsė sanitarā už sava paslaugas imdava tėik, kėik kas doudava. Jeigo tievou nepastebėmā ikėšdava kelis litus i kišėnė, ons tujau pat grožindava sakīdams, kad pasaulis sugrius, je vėinė pradies padietė kėtėms tik pinigū pagalba. Ėr kāp ons galies paveizietė sūnou i akis, kumet tas sužėnuos, kad anėi gīven iš lėguoniū išmaldas. Kas bus so anuo sūno, jei ons pripras gīventė iš tū sumaigītu litieliu, katrėi žemėn žmogaus pagarba, net pati geriausi žmuogo pavert i pinigū verga.

Nieks nelaiķė tieva pruotingo žmuogo, net patis kompetetingiausė daktarā mėslėjė, kad anam trūkst keliū varžtu galvelie, dėltuo kad vīrou patemė jiegū žīdiejėmė, nesvarbo kad ir dərb sanitaro, ər teisings īr, nepritink vėsa laika tvirtintė:

– Ta žvaigždie. Tėn tuolėi, tuolėi...

Bet tuoki jau īr žmoniū prigimtis – nepatink keistuokė žmuonės. Todiel daug kas lėguoninie iš anuo šaipies. Karta per lėguonėnės švėntė, komet niekam nebova daugiau doutė garbies rašta, vīriausėsis gīdītuos īteikė anou Apuolinarou. Vėsė laukė kou ons pasakīs. Tėkriusė tou muomėnto anuo akimis rėtuos pasididžiavėma ašaras, ər ons dėdėlė ėškėlmingā ėštare:

– Ta žvaigždie. Tėn tuolėi tuolėi...

Vėsos lėguonėnės persuonals pratrūka jouko, bet, kad netekto ėlgā jouktėis, prasidiejė garsė ər audringė pluojėmā, korėi viėliau perėjė i ovacėjės. Apuolinara žmuona, nuoriedama kāp nuors suvestė galus su galās, kad išmaitintė šeima, suodnelie pradiejė augintė gielės ər siuntė vīra prekiautė gieliem šalėp lėguonėnės ne darba laiko. Tas gielės tievs nešdava tėms lėguonems, katrū gėmėnės nelonkė, tiktā laukė tuos adīnas, kad kuojės anėi grėtiau pakratīto. Kumet žmuona klausdava, kor pinigā už gielės, ons gan kvailuokā kāp žmuogos, kors nejaut kalties, atsakīdava:

– Ta žvaigždie. Tėn tuolėi, tuolėi...

Po tuo žmuona pradiejė siūstė vīra pri kapiniū, dieltuo, kad gielės tėn gerā perk. Bet ons nunešdava vėsas gielės, so vėso kėbėro, pri sava bovosiū lėguoniū kapū, katrėi neturiejė artimūju arba bova palėktė lėkėma valie. Ons vėsomet pergīvendava, kada lėguoninie kažkas nomėrdava.

Ana tēp ēr nenusimuovē sava ruožēnēs keporelēs, vēs dar neatsiseģiuojē nē vēnuos palita saguos, nuors bova karšta, bet pajotusi, kad išsipasakuojē perdaug, kad anuos nelaimēs negal daugiau slieptē ni keporelē, ni užsagstīts palits, pasakē, kad daugiau nebžēna kou darītē. Vakar vīrs parejē ēš lēguonēnēs su ontro garbies rašto, ēštēisē anou sūnou ēr neiprastā iškilmingā pasakē:

– Ta žvaigždie. Tēn tuolēi, tuolēi..

– Ta žvaigždie? Tēn tuolēi? – perklausē sūnos ēr spjuovē tievou tēisē i veida. Netikietā tievs smuogē sūnou i veida. Tolpēs, augontēs ont palongēs, nusidažē rauduona spalva.

Atsiseģusi palita, muotrēška pasakē, kad atejē ne skūstēis sava lēkēmo, bet paklaustē: ar galies dar kas nuors pasaulie anā padietē? Ar gal kažkas padarītē tou nelaimē nuors biški lēngvesnē, pakontesnē? Ons, Stepuons, i tou anuos klausēma atsakē negalvuodams:

– Ta žvaigždie. Tēn tuolēi, tuolēi...

– Ta žvaigždie tēn tuolēi – pakartuojē ana.

Muotrēška pritariamā nosišīpsuojē ēr neužsisagstiusi palita ēšejē. Stepuons ēlgā veiziejē i longa, kāp ana nuein plevēsoujontio palito. Ka dīkvietie vaikiezā kūrēna lauža, iš lauža kēbėrkštēs pamažo kēla i dongo, tapdamas rauduonuoms, vos matuoma žvaigždelē. Ta bova anū žvaigždelē. Debesē ēšsėsklaidē, dongos ožsėpėldē žvaigždiem. Žėimuos vakars bova skaidros ēr žvaigždžiū bova begalībė. Kėkvėns žmuogos privala turietē sava žvaigždė, bet ne kėkvėina žvaigždie īr laiminga.. Stepuons soprata, kad ons tėkriausē nepamatīs sava žvaigždies. Tuos žvaigždies, katrou ēšvīdos, jau nebimanuoma gīventē normalē. Gīvenēmē rėk sektē kelruodēs žvaigždies švītiejėmo, kol ana nepradings tuolumuo.